

osob třetích, a to v jeho souvislosti s § 98 nesp. pat., jenž komisaři ukládá zjednat si za tím účelem potřebná vysvětlení.

Jakou váhu zákon klade na brzké sepsání a předložení inventáře, vyplývá ze předpisu § 95/3 nesp. říz., že inventář má být sepsán, i nedostaví-li se obeslaní účastníci, dále ze předpisu § 96 nesp. ř., že při méně důležitých případech inventář, kde sepsán být musí z úřední povinnosti, již při úmrtním zápisu má být zřízen, a též ze předpisu § 105 nesp. ř., že stav passiv má být sepsán pouze, pakliže bez obšírných jednání a bez velké ztráty času může být zjištěn.

Ze předpisu § 109 nesp. ř., že inventář má být soudu předložen a od pozůstalostního soudu prozkoumán a uloženo, načež každému, tudíž nikoliv pouze stranám na inventuře účastněným, může být opis vydán plyne, že zřízení inventáře a jeho soudní potvrzení sluší pokládati za samostatnou, a to první část projednání pozůstalosti na rozdíl od místopřísežného seznání jmění.

Tomu svědčí i komentář Schusterův ve výkladu k § 104 nesp. ř., že přihlášený dědic může vindikovat předměty, které nebyly pojaty do pozůstalostního inventáře a také naopak z druhé strany, že může nastati vindikace na vyloučení předmětů do inventáře pojatých.

To potvrzuje i rozhodnutí ze dne 24. srpna 1915 R I 425/15 pravíci, že pozůstalostní soud jest povinen oficiálně rozhodnouti, co se do inventáře dáti má, při čemž účastníci proti odložení projednání až po skončení sporu, že odložení to může být povoleno, jinak však má být dále v projednání pokračováno. —

Ku konci mého pojednání shrnuji shora uvedené úvahy na přehled, že sporný majetek jen tenkrát může být do inventáře pojat, pakliže držba zůstavitelova prokazatelně na krátkou dobu před smrtí stávající není co do pozbytí této držby na den úmrtí tvrzeným protinárokem a konaným šetřením jasně vyvrácena, že námitky a výhrady interesentů, pokud zákon je k oficiálnímu uvážení připouští, mají být v inventáři uvedeny, a že inventář i o sporném majetku, pokud možno s urychlením má být skončen a soudu předložen, neboť jak zařazením do inventáře a oceněním, tak vyloučením ze stavu aktiv, nikterak nepředbíhá se vlastním projednáním pozůstalosti. Vždyť pozůstalostní inventář sice může, ale nemusí být totožným s projednacím výkazem předepsaným v § 149b, 150, 151 a 152 nesp. ř.

Jest věcí přihlášených dědiců, zda-li si vyžadují lhůtu k odstranění v inventáři praenotované spornosti za účelem sepsání projednacím výkazu podle později nastalého rozhodnutí, anebo spokojí-li se s tím, aby v projednacím výkaze sepsaná pozůstalost i jako sporné jmění byla odevzdána.

Nedostatky dílčích polohopisných plánů.

Zemské finanční ředitelství sdělilo presidiu vrchního zemského soudu výnosem ze dne 22. listopadu 1924 IX-653 ai. 1924, že opakují se často závady v dílčích plánech úř. oprávněných civ. techniků a nedostatky usnesení knihovnických soudů.

Notářská komora v Praze vybízí tímto k poukazu presidia vrchního zemského soudu veškeré pány notáře svého obvodu, aby k zamezení vytýkaných nedostatků a závad při knihovním provádění dělení pozemků přesně dbali následujících pokynů:

1. Především budiž zkoumáno, zda-li dílčí plány vyhotoveny jsou oprávněným technikem. Zkoumání toto usnadněno bude na příště tím, že inženýrská komora pro Českosl. republiku dodávati bude, počínajíc rokem 1925, všem soudům seznam úředně oprávněných soukromých techniků.

2. Plány, těmito techniky vyhotovené, zkoumány buďtež, zda-li vyhovují předpisům nař. ministerstva spravedlnosti a financí z 7/7 90 č. 149 ř. z. a 9/2 1907 č. 29 ř. z., a zejména budiž žádáno:

a) aby v nich vyznačeno bylo datum zaměření. Vyznačení doby zaměření v dílčím plánu jest uloženo v bodu 6. nařízení ministerstev spravedlnosti a financí ze dne 7. července 1890 čís. 149 ř. z. pokud se týče ze dne 9. února 1907 č. 29 ř. z. a jest důležité pro posouzení správnosti výsledků dvou různých měření v těchto případech, byly-li zjištěny větší rozdíly.

b) Aby v plánech výslovně bylo potvrzeno, že dílčí hranice byly v přírodě řádně omeznikovány kameny neb výjimečně silnými koly, jak stanoví bod 8. nařízení ad 3. řečených jakož i § 23 zákona ze dne 23. května 1883 čís. 83 ř. z. a prováděcího nařízení k němu z 11. června 1883 čís. 91 ř. z.

c) Aby v nich výslovně bylo potvrzeno, že byly sdělány ověřovatelem, jak bylo nařízeno výnosem ministerstva vnitra ve shodě s ministerstvy spravedlnosti a financí ze dne 30. srpna 1905 čís. 26964 sbírky evid. zák. a předp. ai 1912 pozn. 89 na str. 113 až 116. Podotýká se, že nepostačuje poznámky v ověřovací doložce v plánech úř. opr. civ. techniků se vyskytující »za osobní intervence ověřovatele«.

Na tomto opatření nutno jest trvati, poněvadž jest odůvodněna doměnka a bylo také již zjištěno, že úř. opr. civ. technické kryjí svými podpisy dílčí plány, sdělané neodborníky.

d) Aby vyhotoveny byly nikoliv na slabém snímá-cím papíru, nýbrž na průsvitném plátně, jehož nejmenší formát má míti velikost půl archu kancelářského papíru velikosti 21 34 cm, jak bylo stanoveno výnosem ministerstva spravedlnosti ze dne 7. listopadu 1922 č. j. 53097/22 a vynesemím ministerstva financí ze dne 27. listopadu 1922 č. j. 93221/11494 22-III/6 b) nař. z. f. ř. z. 13. 12. 1922 č. j. IX-1523 ai 1922.

e) Aby všechny tři předepsané exempláře byly úplně stejné a aby v nich vyznačeny byly konstruktivní míry.

3. Vysvítá-li z předloženého plánu, že hranice pozemků v katastrální mapě nesprávně jsou zakresleny a je-li okolnost tato v plánu náležitě vyznačena a objasněna, budiž úprava správných hranic v pozemkové knize provedena před knihovním prováděním dělení pozemků neb současně s ním.

4. Dříve nežli se podá návrh na rozdělení parcel v pozemkových knihách, budiž s evidencí pozemkového katastru sjednána dohoda o definitivním číslování nových dílců a potvrzení o dohodě této budiž na dílčích plánech vyznačeno.

Jestliže podání žádostí knihovnických nestrpí odkladu aneb není-li dohoda z jakýchkoliv jiných důvodů možná, buďtež v návrhu knihovního usnesení nově zřízené a prozatímne očíslované parcely dány do závorek.

5. Budiž dbáno toho, aby při dělení parcel knihovní zápisy služebností těchto parcel se týkající upraveny byly podle nového očíslování rozdělených parcel.

6. V návrzích knihovnických usnesení buďtež ke konci uvedena v nominativu jména nabyvatelů a jich bydliště.

7. Převádí-li se vlastnictví usedlostí, k nimž přináležejí i pozemky z jiných obcí katastrálních (přespolní), buďtež v návrhu knihovního usnesení tyto přespolní pozemky podle čísel parcelních uvedeny, aby i evidence katastru změny vlastníků v operátech katastrálních vyznačiti mohla.

8. Je-li s vlastnictvím usedlosti spojeno právo vlastnické na nemovitosti ve zvláštních knihovních vložkách zapsané, budiž okolnost tato v návrhu usnesení knihovního rovněž s ohledem na evidenci katastru pozemkového připomenuta.

Vůbec se všem pp. kolegům vřele doporučuje, aby, majíce na zřeteli zájem svých klientů a snažíce se ulehčiti soudům, návrhům knihovních usnesení věnovali bedlivou pozornost.

Pocta zesnulému prvnímu presidentu správního soudu Dru. Ferdinandu Pantůčkovi.

Ve schůzi notářské komory v Praze, konané dne 28. února 1925, věnoval president Dr. Jaroslav Čulík neobyčejně vřelou vzpomínku prvnímu presidentu správního soudu Dru. Ferdinandu Pantůčkovi, oceniv seculární význam zemřelého jakožto zakladatele a organisátora nejvyššího správního soudu jakož i jeho vynikající kvality právnické, které tolik přispěly ke konsolidaci našeho státu na poli správního práva; vděčně vzpomenu komorní president Dr. Čulík též zvláštní přízně, již veliký zesnulý dařil stav notářský.

Ve schůzi odbočky »Praha«, Spolku notářů československých, téhož dne konané, starosta Dr. Václav Černý, navazuje na projev komorního presidenta, připojil se k těmž za jmenovanou instituci v plném obsahu.

Rozhodnutí nejvyššího soudu.

Byla-li po zrušení společnosti s ruč. obm. zapsána již v obchodním rejstříku firma likvidující, nemůže tato firma »v likvidaci« dojíti již změny.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 4. listopadu 1924 RI 863/24. Obchodní soud v Praze Firm 11267/24.)

Oповěd firmy »X, společnost s ruč. obm. v likvidaci se sídlem v Karlíně« o zápis změny firmy byl zamítnut a zamítnutí to rekursním soudem potvrzeno. Důvody: Usnesením společníků nastalo dle § 84 č. z. zák. č. 58/1906 ř. z. zrušení společnosti a nastoupila likvidace (§§ 89 a 94 cit. z.) ku provedení likvidačních úkonů. Tím byla přetržena pravidelná obchodní činnost společnosti a zaniklo používání staré firmy bez likvidačního dodatku. Zapsáním likvidace jest tedy vyznačeno, že jde o zaniklou společnost, která již jako kupec neprovozuje obchody a také firmu neznamená. Proto přičilo by se účelu likvidace, aby zaniklá společnost, která již obchodů neprovozuje, změnila znění firmy.

Poukaz na smlouvu o povinnosti škrtnutí jména X ve firmě nemůže na tomto stavu nic měniti, neboť právě dodatkem »v likvidaci« jest vyznačeno skončení pravidelné obchodní činnosti společnosti a nastávající úplné vymazání společnosti v rejstříku, s čímž propůjčovatel jména musil počítati.

Dovolacímu rekursu nebylo vyhověno. Důvody: Usnesení v odpor vzaté, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu rejstříkového není ve zřejmém odporu ani se zákonem ani se spisy, není také zmatečné a není proto dovolací rekurs dle § 16 cís. pat. z 9. srpna 1854 č. 208 ř. z. odůvodněn.

Vzhledem k vývodům dovolacího rekursu dlužno uvést ještě toto:

Jest sice pravda, že likviduje společnost a nikoli firma. Leč z toho ještě nikterak nevyplývá, že by byla změna firmy ve stadiu likvidace společnosti přípustnou. Napadené usnesení právem zdůrazňuje, že jde o společnost dle § 84 č. 2 zák. ze dne 6.

března 1906 č. 58 ř. z. zrušenou, a že proto nemůže již měniti dosavadní firmu, pod kterou obchody provozovala.

Nerohodné jest, že i společnost v likvidaci provozuje obchody, neboť rozsah jejich je obmezen účelem likvidace (§ 90 cit. z.). Ostatně dosavadní firma byla důsledkem zrušení společnosti nahrazena firmou likvidační, tedy v podstatě jinou firmou, která již dle svého pojmu do skončení likvidace nemůže doznati změny.

Nelze také přehlédnouti, že změna firmy je změnou společenské smlouvy (§§ 4, 9 cit. z.). Tato smlouva pozbyla však zrušením společnosti potud významu, že poměry společníků mezi sebou i proti společnosti, jakož i právní poměry této vůči třetím osobám řídí se dle předpisů zákona až do skončení likvidace, pokud z ustanovení o likvidaci a z jejího účelu neplyne nic jiného (§ 92 cit. z.). Proto i funkce valné hromady jest ve stadiu likvidace obmezena jen účelem této, k čemuž samozřejmě změna původní, vlastně již neexistující firmy nenáleží.

Dovolací rekurs nemohl se potkati s úspěchem.

Dr. Kasper.

Komanditní společnost může býti komplementářkou jiné komanditní společnosti.

Cizozemská akciová společnost může býti komandistkou tuzemské komanditní společnosti bez průkazu o tom, že byla k obchodování v tuzemsku výslovně připuštěna.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 15. července 1924 RI 524/24. Obchodní soud v Praze Firm 5408/24.)

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu podanému proti usnesení jímž potvrzeno bylo zamítnutí opovědi firmy společnosti komanditní.

Důvody: Není tu předpokladů § 16 cís. pat. z 9./8. 1854 č. 208 ř. z. byt i nebylo lze souhlasiti ve všem s právním názorem nižších stolic.

Především nelze sdíleti náhledu, že by komanditní společnost nemohla býti komplementářem jiné komanditní společnosti.

Praxe a částečně i nauka ustálila se po dalším kolísání v ten rozum, že veřejným společníkem veřejné společnosti mohou býti nejen osoby fyzické, ale i právnické, ano že mohou jimi býti i společnost veřejná a komanditní. Nejvyšší soud přistupuje v tom směru ke stanovisku, jež zaujal bývalý vídeňský nejvyšší soud v rozhodnutí z 20. června 1906 č. 10078, zapsaném do repertoiru náleží pod č. 194, poukazuje zejména k tomu, že zákon účastenství společnosti veřejných a komanditních na veřejné společnosti nevyklučuje a nelze zejména k opáčenému úsudku dospěti ani z čl. 111 a 164 obch. z., dle nichž řečené společnosti mohou provozovati obchody pod svou firmou, čímž nikterak ještě není řečeno, že by společnost ty nemohly jiným způsobem nabývatí práv neb býti zavázány. (Srovn. čl. 114 obch. z.) Názor tento dochází také opory v zákoně ze dne 10. června 1903 č. 133 ř. z. o revisi výdělkových a hospodářských společenstev, jehož § 1 nařizuje revisi ve všech případech, ač členství je omezeno na fyzické osoby, či vztahuje se též na korporace neb obchodní společnosti, čímž výslovně uznává, že obchodní společnosti mohou býti členy společnosti. Není proto důvodu, proč by nemohla býti veřejná nebo komanditní společnost také společníkem veřejné společnosti.

Může-li však býti komanditní společnost veřejným společníkem veřejné společnosti, může zajisté býti i komplementářem jiné komanditní společnosti, neboť v obou případech rozsah jejího ručení jest týž, ručí totiž celým svým jménem.

Oba nižší soudy přezkoumávajice v té příčině zápis komanditní společnosti »X spol. s ruč. obm. a spol.«, která má býti komplementářkou nové komanditní společnosti, pokládají dále za nepřipustno, aby cizozemská akciová společnost byla komandistkou tuzemské společnosti komanditní, neprokáže-li, že byla ve smyslu cís. nařízení z 29. listopadu 1865 č. 127 ř. z. k obchodování v tuzemsku výslovně připuštěna.

Ani tomuto právnímu názoru nelze přisvědčiti. Cís. nařízení, k němuž nižší soudy poukazují, upravuje připuštění cizozemských akc. společností a komanditních společností na akcie k provozování obchodů v tuzemsku.

Účast těchto společností na tuzemské komanditní společnosti jako komanditistek není však provozováním jich obchodů, nýbrž prostou účastí kapitálovou, vkladem (§ 150 obch. z.) bez jakéhokoli vztahu ku provozu vlastních jejich obchodů a věc má se stejně tak, jako kdyby se vkladem účastnila cizozemská osoba fyzická, kde se také nežádá zvláštního připuštění.